

disputants- חולקים ◇ קודמה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement- מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof- ראיה
מקרא-key:	

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האי מאי? בשלמא בלא סיד היכל קרום ביצה לא קשיא, דאע"ג דקרום ביצה מתתאי דשאת, רחמנא אמר: (ויקרא י"ד) ולשאת ולספחת, ספחת טפילה לשאת אע"ג דמנחתא מיניה טובא, אלא סיד היכל קשיא אלא מחורתא, מתניתין דלא כרבי עקיבא.												◇
והיכא שמעינן לרבי עקיבא זו למעלה מזו?												◇
מפני מה אמרו מראות נגעים שנים שהן ארבעה?	אילימא מהא דתניא: אמר רבי יוסי, שאל יהושע בנו של רבי עקיבא מרבי עקיבא:											◇
ואם לאו מה יאמרו?	אמר לוי: [רבי עקיבא]											◇
יאמרו: מקרום ביצה ולמעלה טמא	[יהושע בן קרחא]											◇
לומר שמצטרפים זה עם זה.	אמר לוי: [רבי עקיבא]											◇
ויאמרו: מקרום ביצה ולמעלה טמא, ומצטרפין זה עם זה.	אמר לוי: [יהושע בן קרחא]											◇
לומר לך: כל כהן שאינו בקי בהן ובשמותיהן - אינו רואה את הנגעים	אמר לוי: [רבי עקיבא]											◇
ואילו מסיד היכל ולמעלה לא קאמר, מדלא אמר ליה, ש"מ דשמיע ליה לר' עקיבא דאמר: כולהו לבהדי שאת מצטרפין.												◇
ודלמא שאת ותולדתה, בהרת ותולדתה.												◇
אלא מדרבי חנינא												◇
משל דרבי עקיבא למה הדבר דומה? לארבעה כוסות של חלב, אחד נפל ליתוכו שתי טיפין של דם, ואחד נפל ליתוכו ארבע טיפין של דם, ואחד נפל ליתוכו שמונה, ואחד נפל ליתוכו שתי עשרה טיפין	דאמר רבי חנינא:											◇
שש עשרה טיפין	ואמרי לה:											◇
שכולן מראות לובן הן, אלא שזה למעלה מזה וזה למעלה מזה.												◇
אימור דשמעת ליה לרבי עקיבא - בפתוך, בחלוק מי שמעת ליה?												◇
וכי תימא: כי היכי דשמעת ליה בפתוך הכי שמעת ליה בחלוק												◇
ובפתוך גופיה מי שמעת ליה?												◇
אדמדם שבזה ושבוה כיין המזוג במים, אלא של בהרת עזה כשלג, ושל סיד דיהה הימנה	והתנן, רבי עקיבא:											◇
ואם איתא, של צמר דיהה הימנה מיבעי ליה												◇
אין הכי נמי	אמרי:											◇
לא שאמר ר' עקיבא של סיד דיהה הימנה, אלא של צמר דיהה הימנה.	והתניא, רבי נתן:											◇
ומנלן דבהרת עזה היא?												◇
אמר קרא: (ויקרא י"ג) אם בהרת לבנה היא, היא לבנה ואין אחרת לבנה.	אביי:											◇
בהרת - עמוקה, וכן הוא אומר: (ויקרא י"ג) ומראה עמוק מן העור, כמראה חמה העמוקה מן הצל.	תנו רבנן:											◇
שאת - אין שאת אלא גבוה, וכן הוא אומר: (ישעיהו ב') על כל ההרים הרמים ועל כל הגבעות הנשאות.												◇
ספחת - אין ספחת אלא טפילה, וכן הוא אומר: (שמואל א' ב') ואמר ספחני נא.												◇
אשכחן טפילה לשאת, טפילה לבהרת מנלן?												◇
נאמרה לבנה בשאת ונאמרה לבנה בבהרת, מה לבנה האמורה בשאת יש לה טפילה, אף לבנה האמורה בבהרת יש לה טפילה.	רבי זירא:											◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
הטיל הכתוב לספחת בין שאת לבהרת, לומר לך: כשם שטפילה לשאת, כך טפילה לבהרת.	במתניתא תנא:										■	!	◇	ה:1	
שאת כצמר לבן.													■	◇	ה:1 <
מאי צמר לבן?													^		ה:1
צמר נקי בן יומו שמכנין בו למילת.	רב ביבי אמר רב אסי:												!	◇	ה:1
משל דרבנן למה הדבר דומה? לתרי מלכי ולתרי איפרכי, מלכו של זה למעלה ממלכו של זה, ואיפרכי של זה למעלה מאיפרכו של זה.	רבי חנינא:												■	◇	ה:1
האי זה למעלה מזה וזה למעלה מזה הוא													♣		ה:1
אלא, מלכו של זה למעלה מאיפרכיה דנפשיה, ומלכו של זה למעלה מאיפרכיה דנפשיה.													■	◇	ה:1
כגון מלכא ואלקפטא, רופילא וריש גלותא.	רב אדא בר אבא:												■		ה:1
האי זה למעלה מזה הוא													♣		ה:1
אלא, כגון מלכא ורופילא, ואלקפטא וריש גלותא.													■	◇	ה:1
כגון שבור מלכא וקיסר.	רבא:												■	◇	ה:1
הי מינייהו עדיף?	רב פפא לרבא:												^	◇	ה:1
בחורשיא קא אכיל ליה פוק חזי טיבעא דמאן סגי בעלמא, דכתיב: (דניאל ד) ותאכל כל ארעא ותדושנה ותדקנה	אמר ליה: [רבא]												♣	◇	ה:1
זו רומי חייבת, שטיבעה יצא בכל העולם כולו.	רבי יוחנן:												♣	◇	ה:1
כגון גלימא דעמר ושחקיה, סדינא דכיתנא ושחקיה.	רבינא:												■	◇	ה:1
את שיש בה ידיעה בתחלה וכו'.													■	<	ה:1
מנין שאין הכתוב מדבר אלא בטומאת מקדש וקדשיו? ודין הוא: הואיל והזהיר וענש על הטומאה וחייב קרבן על הטומאה, מה כשהזהיר וענש על הטומאה - לא הזהיר וענש אלא על טומאת מקדש וקדשיו, אף כשחייב קרבן על הטומאה - לא חייב אלא על טומאת מקדש וקדשיו.	ת"ר:												■	◇	ה:1
ואימא: תרומה, שהזהיר וענש													♣	◇	ה:1
לא אשכחן עון מיתה דחייב עליה קרבן.													!	◇	ה:1
אימא: ה"מ קרבן קבוע, אבל עולה ויורד ניתי, מידי דהוה אשמיעת קול ואביטוי שפתיים													♣	◇	ה:1